

Městskému soudu v Praze

prostřednictvím

Obvodního soudu pro Prahu 4

28. pluku 1533/29b

100 83 Praha 10 – Vršovice

DATOVOU SCHRÁNKOU

Ke sp. zn. **19 C 200/2023**

V Praze, dne 10. ledna 2024

Žalobce 1:

doc. PhDr. Ladislav Kudrna, Ph.D., dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalobce 2:

JUDr. Kamil Nedvědický, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

právně zastoupeni: advokátkou JUDr. Evou Ondřejovou, LL.M., Ph.D.,
sídlem Příčná 663/8, 110 00 Praha 1

Žalovaný 1:

Mgr. Václav Sixta, Ph.D., dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalovaný 2:

Doc. Kamil Činátl, Ph.D., dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalovaný 3:

Doc. PhDr. Jan Mervart, Ph.D., dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalovaná 4:

Mgr. Tereza Arndt, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalovaný 5:

Mgr. Jaroslav Pinkas, Ph.D., dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalovaný 6:

PhDr. Jaroslav Najbert, Ph.D., dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Žalovaný 7:

Mgr. Bohumil Melichar, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

- Žalovaný 8:** **Mgr. Vojtěch Ripka, Ph.D.**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaná 9:** **Mgr. Anna Macourková**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 10:** **Mgr. Tereza Fenclová Mašková**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 11:** **Mgr. Petr Sedlák, Ph.D.**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaná 12:** **PhDr. Pavla Sýkorová**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 13:** **PhDr. Michal Kurz**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 14:** **Mgr. Josef Řídký, Ph.D.**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaná 15:** **Mgr. Michaela Veselá**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 16:** **Mgr. Jiří Maha**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 17:** **Mgr. Martin Váňa**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 18:** **Mgr. Peter Sokol**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]
- Žalovaný 19:** **Mgr. Roman Anýž**, dat. nar. [REDACTED]
bytem na adrese [REDACTED]

Všichni právně zastoupeni:

Pavlem Uhlem, advokátem, ev. č. ČAK 10960
se sídlem na adrese Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

O ochranu osobnosti

Doplnění odvolání žalobců proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10.11.2023, č.j. 19 C 200/2023-195

Osvobozeno od soudního poplatku (srov. položku č. 22 bodu 14 Sazebníku soudních poplatků).

Bez příloh.

I. Úvod

1. Žalobcům byl dne 11.12.2023 doručen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 10.11.2023, č.j. **10 C 200/2023-195**, kterým soud prvního stupně rozhodl o žalobě ze dne 21.8.2023 tak, že žalobu zamítl (výrok I.) a žalobce zavázal k povinnosti nahradit náklady řízení žalovaným (výroky II. a III.) (dále jen „**napadený rozsudek**“).

2. Žalobci dne 22. 12. 2023 podali v zákonné lhůtě odvolání proti napadenému rozsudku, přičemž tento napadají v **rozsahu výroků II. a III.** Žalobci se zavázali toto odvolání odůvodnit ve lhůtě **20 dnů** od jeho podání, což tímto činí.

II. Odvolací důvody

3. Žalobci jsou přesvědčeni, že soud prvního stupně věc nesprávně posoudil po právní stránce ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) občanského soudního řádu.

III. Odůvodnění odvolání žalobců

A. Soud nesprávně zavázal zvláště každého žalobce k náhradě nákladů řízení

Přestože jsou žalobci 2 osoby, před zahájením řízení i v jeho celém průběhu *de facto* vystupovali solidárně jako 1 subjekt. To znamená, že veškeré procesní úkony (žaloba, vyjádření, účast na ústním jednání) žalobci činili společně vždy jako 1 úkon (nikoliv každý zvláště v podobě 2 různých úkonů), a to dokonce prostřednictvím 1 právního zástupce. Žalobci tedy nezatěžovali soud ani žalované velkým množstvím jednotlivých procesních úkonů a **v žádném ohledu řízení nebylo ovlivněno pluralitou na straně žalobců**. Za výše uvedených okolností **nemůže být dán rozumný ani spravedlivý důvod** pro to, aby soud zavázal k náhradě nákladů řízení každého žalobce zvláště, a nikoliv oba solidárně. Tato argumentace odpovídá rozhodovací praxi Městského soudu v Praze i Vrchního soudu v Praze, kdy lze odkázat například na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2023, č.j. 12 Cm 33/2022-149, jakož i rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 10. 2023, č.j. 1 Cmo 48/2023-214 (obě rozhodnutí byla vydána ve věci sporu 2 společných žalobců, zastoupených prostřednictvím 1 advokáta, proti jedinému žalovanému).

Žalobci žalovali společně a nerozdílně všechny žalované ke společnému a nerozdílnému plnění, což soud I. stupně nerespektoval.

S ohledem na ryze procesní důvody, jimiž soud podložil své rozhodnutí, bylo vhodné aplikovat zásadu: každý, ať si sám nese své náklady, a bylo možné žalovaným žádnou náhradu nákladů nepřiznat. Navíc, s ohledem na soudem tvrzený nedostatek aktivní procesní legitimace žalobců, byla by z důvodu takto zcela excesivně stanovené náhrady nákladů žalovaným zpochybněna i soudem uvedená možnost Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR) bránit se proti nepravdivým obviněním, a tím reálně upřeno právo na soudní ochranu.

Rozhodování o nákladech řízení je integrální součástí soudního řízení jako celku (srov. náleze ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 653/03). Je vyloučeno, aby v procesu interpretace a aplikace příslušných ustanovení obecně závazného předpisu ze strany soudu byl obsažen prvek libovůle, svévole nebo extrémní rozpor s principy spravedlnosti (srov. náleze ÚS sp. zn. III. ÚS 624/06). Právě rozpor se zákazem libovůle, svévole a extrémní rozpor s principy spravedlnosti spatřují žalobci v odvolání napadeném rozsudku soudu I. stupně.

B. Odpověď na předžalobní výzvu není úkonem právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu (AT)

Podle § 11 odst. 1 písm. d) AT se za úkon právní služby považuje výzva k plnění se základním skutkovým a právním rozbohem předcházející návrhu ve věci samé, a dále podle § 11 odst. 2 písm. h) AT se za ½ úkonu právní služby považuje jednoduchá výzva k plnění. Žádné z těchto (ani jiné) ustanovení AT nestanoví jako úkon právní služby odpověď na předžalobní výzvu.

Podle § 11 odst. 3 AT za úkony právní služby neuvedené v odstavcích 1 a 2 náleží odměna jako za úkony, jimž jsou svou povahou a účelem nejbližší. **Odpověď na předžalobní výzvu se však svou povahou, a především účelem, nepřibližuje předžalobní výzvě.** Předžalobní výzva ve smyslu § 142a občanského soudního řádu (OSŘ) je zákonem upravený institut a zásadně nezbytná podmínka pro přiznání nároku na náhradu nákladů řízení v případě úspěchu ve sporu. To znamená, že pokud žalobci chtěli pro případ úspěchu ve věci nárokovat i náhradu nákladů řízení, měli takřka zákonnou povinnost zaslat žalovaným předžalobní výzvu. **Naopak OSŘ ani jiný právní předpis neupravuje odpověď na předžalobní výzvu, natož aby ukládal povinnost odpovídat.** Navíc pokud by žalovaní na předžalobní výzvu žalobců vůbec nereagovali, mělo by to zcela stejné důsledky pro jejich další postup ve věci a z procesního hlediska by to nemělo žádný dopad. Lze proto uzavřít, že rozdíl mezi povahou a účelem předžalobní výzvy a odpovědi na ni je diametrální.

Odpověď na předžalobní výzvu tudíž nemá být považována za úkon právní služby ani na základě analogie dle § 11 odst. 3 AT. Dále je nutno podotknout, že obě odpovědi žalovaných na předžalobní výzvy byly po obsahové stránce velmi strohé a jednoduché, kdy na rozdíl od samotných předžalobních výzev neobsahovaly podrobný právní rozbor věci, nýbrž žalovaní pouze popřeli existenci nároků žalobců. Za těchto okolností je absurdní, aby byly odpovědi kvalifikovány vždy jako 1 celý úkon právní služby.

Právní názor, že odpověď na předžalobní výzvu není úkonem právní služby dle AT, odpovídá dosavadní dostupné judikatuře Městského soudu v Praze, kdy lze odkázat např. na jeho usnesení ze dne 8. 2. 2021, č.j. 32 C 20/2020-49, v němž Městský soud v Praze judikoval následující: „*Soud se rozhodl nepřiznat náhradu nákladů řízení žalovanému za úkon „reakce na předžalobní výzvu se základním posouzením věci,“ neboť má za to, že se nejedná o žádný úkon právní služby dle § 11 Advokátního tarifu.*“

Rozhodnutí, na které odkázal soud I. stupně v odůvodnění rozsudku, je nové, není veřejně dostupné a bez řádného odůvodnění se výrazně odchyluje od předchozí judikatury Městského soudu v Praze, tudíž jej lze označit za překvapivé, a nikoliv precedenčně závazné. Navíc soud I. stupně v řízení nikterak neavizoval, že zamýšlí aplikovat veřejně nedostupné rozhodnutí, natož aby dal účastníkům možnost se k tomuto rozhodnutí vyjádřit, čímž zásadně pochybil. Nad rámec toho lze rovněž uvést, že rozhodnutí, na které odkázal soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, bylo vydáno v pracovněprávní věci, přičemž tyto záležitosti jsou do jisté míry ovládány jinými zásadami než jiné občanskoprávní spory. Lze tedy dospět k závěru, že dané rozhodnutí není přílehlavé na projednávanou věc. Nadto soud I. stupně ani nerefletoval, že v předmětné pracovněprávní věci přiznal soud za odpověď na předžalobní výzvu pouze ½ úkonu právní služby, přičemž

není vůbec zřejmé a řádně odůvodněné, proč soud I. stupně přiznal v tomto řízení za obě odpovědi vždy **celý úkon**.

C. Soud vůbec nerespektoval zásadu přiměřenosti nákladů k předmětu řízení, nebo alespoň obecnou zásahu přiměřenosti a neaplikoval § 150 OSŘ

Uvedené zásady umožňují soudu nepřiznat úspěšné straně sporu náhradu nákladů řízení v celém rozsahu, pokud nebyly nutně vynaložené nebo nebyly přiměřené ve vztahu k nároku, který byl předmětem sporu.

Náhrada nákladů řízení ve výši přesahující 770.000 Kč rozhodně není přiměřená v případě sporu o ochranu osobnosti, z hlediska dosavadní rozhodovací praxe soudů po celé ČR v obdobných věcech jde o **zcela bezprecedentní exces**.

Rozhodnutí soudu I. stupně vytvořilo situaci, kdy náhrada nákladů řízení není pouhou „náhradou“, nýbrž na tom dokonce žalovaní značně vydělají, a to za „výhru“, kdy jim soud ani nedal za pravdu v jejich tvrzeních vůči žalobcům a rozhodl toliko o údajném nedostatku aktivní věcné legitimaci žalobců. Takový závěr je však zcela absurdní a v přímém rozporu s interpretací slova „náhrada“, jakož i se samotným smyslem a účelem institutu náhrady nákladů řízení. Je potřeba zdůraznit, že zásada přiměřenosti mezi předmětem řízení a náklady řízení není ničím jiným než průmětem **obecně platné zásady přiměřenosti**, která by nepochybně měla být dodržována všemi soudy napříč soudní soustavou ČR. Soud I. stupně však uvedenou zásadu přiměřenosti zcela opominul.

S ohledem na výše uvedené neměl soud I. stupně žalovaným přiznávat nárok na náhradu nákladů řízení v tak astronomické částce, nýbrž **měl přistoupit k aplikaci § 150 OSŘ a využít moderačního práva soudu, které mu ukládá nejen možnost, ale dokonce povinnost** zkoumat, zda ve věci neexistují zvláštní okolnosti, k nimž je třeba při stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení přihlídnout a tuto adekvátně snížit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 401/06), obdobně viz ustálenou judikaturu ÚS, a to nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1255/18: „i v případě, že obecný soud dospěje k závěru o účelnosti jednotlivých úkonů právní služby, nezabývá ho to [...] povinnosti posoudit přiměřenost výše sazby za úkon právní služby a přiměřenost celkové částky náhrady nákladů vůči celkové částce náhrady škody a nemajetkové újmy. V případě, že shledá celkovou výši nákladů s ohledem na konkrétní okolnosti a případný dopad na odsouzeného nepřiměřenou, může použít zmíněných korektivů snižujících částku odměny za každý úkon právní služby ...; svůj postup však musí řádně odůvodnit.“

Dále žalobci odkazují na následující judikaturu Ústavního soudu:

Nález Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. III. ÚS 132/20: „Nepřiznání náhrady nákladů řízení podle § 150 občanského soudního řádu účastníkovi řízení, který měl ve věci úspěch, ob stojí z hlediska ústavních záruk spravedlivého procesu, vyplývajících zejména z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jestliže existuje důvod, který je za tímto účelem s ohledem na okolnosti věci způsobilý být hodnocen jako důvod zvláštního zřetele hodný.“. Dále pak: „Umožňuje-li uvedené ustanovení zohlednit důvody hodné zvláštního zřetele, tato výjimka má zamezit tomu, aby povinnost hradit náklady řízení, ať už vznikne na straně žalobce, nebo na straně žalovaného, nevedla k nespravedlivému či nepřiměřeně tvrdému výsledku řízení. Při jejím použití musí být posouzeny všechny okolnosti konkrétní věci.“

Nález Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2012, sp. zn. I. ÚS 988/12: „Nelze připustit, aby civilní soudní řízení bylo odtrženo od jeho skutečného společenského poslání a aby se místo poskytování ochrany stalo výlučně nástrojem sloužícím k vytváření snadného a nijak neodůvodněného zisku na úkor protistrany. I pro náklady řízení tedy platí obecná myšlenka, kterou zdejší soud vyslovil již v nálezu ze dne 20. 6. 2011 sp. zn. I. ÚS 329/08 (N 118/61 SbNU 717): "Jednotlivé instituty občanského soudního řádu a jiných procesních předpisů je proto nutno upravit a úpravu interpretovat a aplikovat tak, aby – při zachování ostatních základních principů a východisek civilního procesu – odpovídaly takto vymezené ochranné funkci civilního práva procesního."

Z práva na spravedlivý proces vyplývá též povinnost soudu vytvořit pro účastníky řízení procesní prostor k tomu, aby se vyjádřili k eventuálnímu uplatnění moderačního práva podle ustanovení § 150 o. s. ř. (srov. nález ÚS sp. zn. III. ÚS 3299/09).

D. Soud se při rozhodování o otázce náhrady nákladů řízení dopustil přepjatého formalismu

Soud I. stupně přiznal náhradu nákladů řízení zvláště každému individuálnímu žalovanému, a to navzdory skutečnosti, že všichni žalovaní byli zastoupeni stejným advokátem a naprosto všechny procesní úkony (navíc zcela identické) činili solidárně prostřednictvím svého jediného právního zástupce. Jinými slovy, **veškeré procesní úkony (jednoduché odpovědi na předžalobní výzvy, vyjádření k žalobě, účast na 1 ústním jednání) žalovaní činili společně vždy jako 1 úkon (nikoliv každý zvláště v podobě 19 různých úkonů)**, přičemž toto se zcela jistě muselo odrazit také ve způsobu, jakým hradili odměnu za právní služby advokáta. Je prakticky vyloučeno, aby žalovaní vynaložili na právní zastoupení částku přesahující 770.000 Kč a pokud soud zavázal žalobce k náhradě uvedené částky, značně přesáhl rámec samotné náhrady a spíše žalovaným přiznal odměnu za (navíc jen čistě procesní) úspěch ve sporu. Je zde rovněž **přímý nepoměr mezi žalovaným přiznanými náklady k předmětu žaloby**, neboť **všem žalovaným dohromady hrozilo toliko uhrazení částky 50.000 Kč žalobcům**, nyní by však získali nezákonně odměnu za řízení před soudem, ve kterém navíc soud rozhodl pouze procesně a nikterak nedal za pravdu tvrzením žalovaných, kteří tak neměli úspěch ve věci samé.

Pokud tedy soud I. stupně uložil žalobcům nahradit náklady řízení zvláště každému z žalovaných, a nikoliv všem žalovaným společně jako 1 účastníku, když takto v celém řízení fakticky vystupovali, dopustil se při aplikaci práva **nepřípustného přepjatého formalismu, který měl za následek absolutně nepřiměřenou tvrdost rozhodnutí**.

Z dlouholeté konstantní judikatury Ústavního soudu jasně plyne, že přepjatý formalismus je nepřipustný a protiústavní, neboť zasahuje do práva na spravedlivý proces; srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 1. 2019, sp. zn. III. ÚS 1336/18: „K otázce přepjatého formalismu pak Ústavní soud ve své konstantní judikatuře mnohokrát zdůraznil, že orgánům veřejné moci a především obecným soudům netoleruje přepjatě formalistický postup v řízení za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zjevné nespravedlnosti. Zdůraznil přitom, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, vyžaduje-li to účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o výklad obecných norem a ústavních zásad [srov. např. nález ze dne 4. 2. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 21/96 (N 13/7 SbNU 87) nebo nález ze dne 3. 2. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 19/98 (N 19/13 SbNU 131)]. Při použití a výkladu právních předpisů tak nelze pomíjet jejich účel a smysl, který

není možné hledat jen ve slovech a větech toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézat I právní principy uznávané demokratickými právními státy [viz např. nález sp. zn. I. ÚS 50/03 ze dne 13. 6. 2006 (N 120/41 SbNU 499)]⁶.

E. Právní pochybení soudu I. stupně při odůvodnění nákladů řízení

Soud I. stupně nerespektuje skutečnost, že žalobci podali žalobu společně a nerozdílně. Vůči žalobci 2 (v rozsudku označen jako B) své závěry stran nákladů nijak neodůvodňuje, zcela odkazuje na odůvodnění v případě žalobce 1 (v rozsudku označen jako A), čímž **potvrzuje, že žalobci postupovali společně a nerozdílně** a jde také o jasný znak vnitřní rozpornosti rozsudku soudu I. stupně, neboť v případě, že by se žalobce 2 domáhal jako samostatný účastník na každém žalovaném samostatného nároku, bylo by nezbytné náhradu nákladů protistrany odůvodnit v jeho případě samostatně. Soud I. stupně se dopustil zásadního excesu, neboť žalobce 1 a žalobce 2 nebyli samostatnými účastníky a na každém z žalovaných se nedomáhali jednotlivého nároku, ale rukou společnou a nerozdílnou, společně a ve společném právním zastoupení žalovali žalované za jimi společně uvedená tvrzení a požadovali po nich uhrazení společného nároku.

Žalobci dále upozorňují na to, že aplikace rozsudku soudu I. stupně by mohla vést až k denegatio iustitiae – odepření spravedlnosti, což je v demokratickém právním státě věc nepřipustná. Pokud by za podání žaloby a jedno ústní jednání žalobci, kteří neměli úspěch věci toliko z procesního důvodu, tedy nikoliv z pohledu meritorního posouzení věci, byli nuceni hradit částku více než 770.000 Kč jako faktickou sankci za snahu domoci se spravedlnosti, i když soud nedal věcně protistraně za pravdu – znamenalo by to faktické odepření přístupu občanů k soudu. Především jde o porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť soud I. stupně nepřisvědčil tvrzením žalovaných vůči žalobcům, naopak, přestože provedl rozsáhlé dokazování (s ohledem na rozhodnutí procesního charakteru ve vztahu k aktivní věcné legitimaci nadbytečné), opřel své rozhodnutí toliko o procesní odůvodnění, tj. vadu aktivní legitimace, kdy podle názoru soudu I. stupně kritika žalovaných směřovala vůči vedení ÚSTR, tedy vůči ÚSTR, nikoliv vůči žalobcům a aktivně legitimován k žalobě by tudíž byl ÚSTR, nikoliv žalobci. S ohledem na okolnosti projednávané věci, její výsledek a vysokou částku, kterou přiznal žalovaným, tedy měl soud I. stupně dle názoru žalobců uplatit moderaci podle ustanovení § 150 o. s. ř., což ale neučinil, **i když dle ustálené soudní judikatury při každém rozhodování o náhradě nákladů řízení by měl soud povinně zvažovat, zda jsou či nejsou dány okolnosti pro postup dle § 150 o. s. ř.**

Rozhodnutí soudu I. stupně pokládají žalobci vzhledem k výše uvedenému za nezákonné, excesivní, přepjatě formalistické a jsoucí v rozporu s ustálenou soudní praxí a dobrými mravy.

IV. Odvolací návrh

4. Žalobci navrhují, aby Městský soud v Praze jakožto odvolací soud napadený rozsudek **změnil** tak, že správně a spravedlivě rozhodne o částce nákladů řízení, které mají žalobci nahradit žalovaným, a to za aplikace moderačního práva soudu.

**doc. PhDr. Ladislav Kudrna, Ph.D.
JUDr. Kamil Nedvědícký**